

[Jørgen Estrup]

et skridt i den rigtige retning, og derfor støtter vi med glæde lovforslaget.

Merethe Due Jensen (KRF):

Vi skal blot meddele, at vi støtter denne ratifikation, der indebærer, at man vil lette mulighederne for at støtte infrastrukturprojekter inden for transport-, telekommunikations- og energisektoren samt udviklingen af små og mellemstore virksomheder. Jeg er også enig med den forrige taler i, at det vil sætte gang i hjulene.

Jeg har bemærket, at økonomisk levedygtighed er et vigtigt kriterium i forbindelse med støtten, så jeg kunne egentlig også godt lide at vide, om SF er interesseret i, at støtten gives til de nye demokratier i Østeuropa.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Jeg vil gerne takke ordførerne for den gode modtagelse af lovforslaget, som jo ikke kommer overraskende, da sagen jo har været behandlet tidligere, bl.a. i Markedsudvalget.

Forslaget er et led i en række vækstinitiativer på fællesskabsplan, og jeg synes, det er vigtigt, som nogle ordførere har påpeget, at sådanne vækstinitiativer er gunstige i deres konstruktion. Det er faktisk det, vi forsøger på fællesskabsplan, nemlig at vi alle sammen på én gang kan stimulere den økonomiske vækst, og det gøres her ved at give mulighed for garantier for lån til transeuropæiske netværk og til små og mellemstore virksomheder. Ordningen vil samtidig være ubureaukratisk, i og med at man bygger på eksisterende institutioner.

Til det spørgsmål, som har været rejst fra flere sider, nemlig om man også kunne give midler fra fonden til de central- og østeuropæiske lande, er svaret: Nej, det kan man ikke, det er et EF-vækstinitiativ. Og jeg vil også godt sige, at jeg tror, at forvirringen ville blive stor, hvis man samtidig kunne give lån til Østlandene fra både denne nye fond og fra EBRD, altså Østbanken. Jeg tror ikke, det ville være hensigtsmæssigt, for så ville man få to institutioner med delvis de samme opgaver. Formålet med denne institution er at fremme væksten i EF-området.

Men alle de spørgsmål, der kan bidrage til forståelse af, hvad fonden egentlig indebærer, glæder vi os til at kunne besvare under udvalgsarbejdet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udenrigsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 326:

Forslag til lov om arbejdsmarkedsfonde.
Af finansministeren (Lykketoft).
(Fremsat 25/5 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Klaus Hækkerup (S):

Dette lovforslag og de to næste lovforslag, som Folketinget skal behandle i dag, er vigtige led i regeringens samlede forslag om en skattereform. De drejer sig nemlig om indførelse af arbejdsmarkedsbidrag til finansiering af arbejdsmarkedsudgifterne, om den deraf følgende ændring af satsreguleringen samt om den tilsvarende ændring af reguleringen af overførsler.

Lovforslaget om arbejdsmarkedsbidrag er en forudsætning for, at der samtidig bl.a. kan gennemføres en sænkning af marginalskatterne, idet staten ellers ville stå tilbage med et ikke ubetydeligt provenutab, der skulle dækkes ind på anden måde. Hensigten med lovforslaget er også at synliggøre statens udgifter til arbejdsmarkedsformål for lønmodtagere, selvstændige erhvervsdrivende og arbejdsgivere med henblik på at fremme en forbedring af arbejdsmarkedets strukturproblemer.

Ifølge lovforslaget indføres der tre arbejdsmarkedsfonde: en dagpengefond, der skal dække udgifterne til arbejdsløshedsdagpenge m.v., en aktiveringsfond, der skal dække udgifterne ved aktivering, og en sygedagpengefond,

[Klaus Hækkerup]

der skal dække udgifterne til syge- og barseldagpenge. De tre fonde finansieres ved øremærkede arbejdsmarkedsbidrag fra lønmodtagere, hvor bidraget opkræves som en procentdel af lønnen, startende ved 5 pct. fra den 1. januar 1994, og fra selvstændige erhvervsdrivende, hvor det tilsvarende bidrag opkræves som den del af virksomhedens overskud, der medregnes i den pågældendes personlige indkomst. Endvidere skal arbejdsgiverne fra og med 1997 bidrage med en procentdel af den udbetalte lønsum.

For lønmodtagerne er der indført den meget rimelige forenkling, at bidragene til de tre fonde opkræves med en fælles procentsats af arbejdsgiveren og løbende indbetales til statskassen; også for de selvstændige vil der blive tale om acontoindbetalinger med en endelig opgørelse ved årets afslutning, når selvangivelsen foreligger. Det er også vigtigt at understrege, at det nuværende medlemsbidrag til arbejdsløshedsforsikringen bevares.

Endelig skal det nævnes, at administrationen af ordningerne varetages af told- og skattemyndighederne, der i forvejen har kontakten til virksomhederne vedrørende opkrævning af bidrag baseret på lønnen.

De øremærkede arbejdsmarkedsbidrag betales som sagt af den samlede lønsum, dvs. inklusive indbetalinger til pensionsordninger, der er oprettet som led i aftale med arbejdsgiveren, f.eks. ATP. For så vidt angår syge- og arbejdsløshedsdagpenge og andre overførselsindkomster foreligger der jo ikke noget ansættelsesforhold, og der skal derfor heller ikke betales arbejdsmarkedsbidrag af disse indkomster.

Ved indførelsen af arbejdsmarkedsbidraget på 5 pct. det første år reduceres samtidig beregningsgrundlaget for pensionsbidrag, idet vi som bekendt ikke betaler bidrag af skatter og afgifter. Det indebærer, at pensionsindbetalingerne reduceres tilsvarende, altså med 5 procentpoint, men til gengæld skal der ikke betales arbejdsmarkedsbidrag af pensionsudbetalingerne. Endvidere reducerer arbejdsmarkedsbidraget grundlaget for beregning af en række overførselsindkomster, men for de skattefrie ydelser kunne dette give anledning til problemer, idet de jo ikke får kompensation gennem den samtidige skattelettelse; der gennemføres derfor en ekstraordinær opregulering af disse satser.

Fra Socialdemokratiets side kan vi stærkt anbefale dette og de to følgende lovforslag til hurtig vedtagelse, så aktørerne i det private erhvervsliv og den offentlige sektor får et klart grundlag for at træffe fremtidige dispositioner.

Kai Dige Bach (KF):

Dette lovforslag, der omhandler oprettelse af tre arbejdsmarkedsfonde, nemlig en dagpengefond, en aktiveringsfond og en sygedagpengefond, tænkes finansieret med såkaldt øremærkede arbejdsmarkedsbidrag, der er udformet som en bruttoskat. Selve ideen med at synliggøre statens udgifter går vi helt ind for, og indførelse af øremærkede sociale bidrag på områder, hvor befolkningen gennem ændret adfærd har mulighed for at påvirke bidragets størrelse, støtter vi også.

Men Det Konservative Folkeparti er modstander af bruttoskatten i den foreliggende form af mindst fire grunde. For det første anvendes der et forkert beregningsgrundlag, nemlig bruttolønnen; dermed rammes bl.a. rentefradraget og pensionsindbetalinger. Den tidligere regering foreslog et fast beløb pr. person eller en fast procent af den skattepligtige indkomst, der ikke ville have denne skadelige effekt.

For det andet skal der være loft over bidragets størrelse, så regeringen ikke har mulighed for at anvende bruttoskatten som en ny skattekrue; til gengæld skal befolkningen gennem ændret adfærd kunne påvirke bidragets størrelse i nedadgående retning.

For det tredje skal der være en klar og synliggjort sammenhæng mellem det opkrævede bidrag og dets anvendelse. Systemet med to skattegrundlag er uoverskueligt for lønmodtagerne. Skjulte skatter bliver let overset og vil give anledning til for lidt pres for at lette skatetrykket, og yderligere skjult skattebelastning af lønmodtageren er en ulykke for bekæmpelse af arbejdsløsheden.

For det fjerde opererer lovforslaget med et lønmodtagerbidrag og et bidrag for selvstændige erhvervsdrivende på 5 pct. i 1994, stigende til 8,6 pct. i 1998, og et arbejdsgiverbidrag på 0 pct. i 1994, stigende til 0,6 pct. i 1998. Det er specielt værd at bemærke, at de førnævnte procentsatser allerede i 1995 skal reguleres efter udgiftsbehovet, så der er ingen garanti for, at bidragene ikke bliver meget højere end for-

[Kai Dige Bach]

udsat allerede fra 1996. Den usikkerhed, der ligger heri, kan hverken lønmodtagerne, de selvstændige erhvervsdrivende eller erhvervslivet som helhed leve med.

Det Konservative Folkeparti kan ikke tilslutte sig det fremsatte forslag.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil bare gerne bede hr. Kai Dige Bach bekræfte, at den konservativt ledede regering i 1989 kom med en plan, hvori der bl.a. stod, at fra 1991 skulle alle lønmodtagere betale et arbejdstagerbidrag på 3 pct. af lønindkomster til arbejdsløsheds- og efterlønsområdet. Senere i oplægget står der, at der endvidere skal indføres et arbejdstagerbidrag på 2 pct. af lønindkomsten til finansiering af udgifterne til sygedagpenge og barsel osv. osv.

Jeg vil godt bede hr. Kai Dige Bach bekræfte, at dette er rigtigt, og jeg vil godt bede hr. Kai Dige Bach forklare mig, hvor der står i dette oplæg, at det skal være af den skattepligtige indkomst og ikke af bruttoindkomsten.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Også jeg bemærkede, at hr. Kai Dige Bach i sin argumentation mod lovforslaget anvendte den begrundelse, at beregningsgrundlaget var forkert, fordi man derved ville ramme rentefradraget, og ligesom hr. Peter Duetoft har jeg prøvet at se på, hvad den daværende regering egentlig foreslog i »Århundredets Plan« fra maj 1989. Jeg forstår nu, at det måske ikke var dette århundrede, man mente, men det kan vi vel få en forklaring på fra den daværende regerings repræsentanter.

På side 14 i »Planen« står der, at regeringen – altså den daværende regering – foreslår, at nedsættelsen af person- og selskabsskatterne ledsages af nedsættelse af kapitalindkomstskatten; så kommer der lidt mellemregninger, og der fortsættes med, at samtidig bliver fradragsværdien af rentefradraget ca. 40 pct., og at den lavere skat af positivt og negativt kapitalafkast vil tilskynde til at spare op og begrænse privat gældsstiftelse.

Det er alt sammen gode og rigtige ord, og ganske det samme bliver fuldkommen opfyldt med det samlede skattereformforslag, der lig-

ger på bordet nu. Det synes jeg egentlig at den tidligere regerings repræsentanter burde erindre sig.

(Kort bemærkning).

Henning Dyremose (KF):

Når Socialdemokratiet i dag er så glad for den økonomiske reformplan fra oktober 1989, hvordan kan det så være, at Socialdemokratiet rejste sig fra bordet og standsede forhandlingerne om en skattereform, en dagpengereform og den økonomiske politik, da den daværende KVR-regering lagde dette oplæg på bordet? Hvor stærkt kan hykleriet blive? Socialdemokratiet bojkottede en løsning dengang, fordi det ikke var godt nok for Socialdemokratiet; det var situationen.

Og til hr. Peter Duetoft: Er det ikke lidt pjattet, at vi nu for tredje gang skal igennem denne ordveksling? Jeg har ved to tidligere debatter bekræftet citaternes rigtighed over for hr. Peter Duetoft og forklaret, at det var et syvende forsøg på at få et forlig med Socialdemokratiet. Den daværende KVR-regering gjorde dette forsøg, men det var forgæves, fordi Socialdemokraterne sagde nej tak, og derfor er vi selvsagt ikke forpligtede af det forligsforsøg – den indrømmelse til Socialdemokratiet. Det, at man giver en indrømmelse under en forhandling, er ikke ensbetydende med, at det er ens egen politik, og det kan i øvrigt dokumenteres af, at i hele KV-regeringens levetid sagde vi klart nej til bruttoskat.

Og hele sidste efterår forhandlede vi, som hr. Peter Duetoft ved, en dagpengefinansieringsreform; regeringen sagde ja til et procentbidrag af den skattepligtige indkomst, men sagde nej til bruttoskatten, og derfor blev der ikke noget forlig. Er det så ikke lidt pjattet at snakke så meget om 1989, hvor den økonomiske situation var en helt anden? Det var et forsøg på at få et forlig i syvende omgang, og det var i øvrigt en pakke, der havde en helt anden helhed; og hvis f.eks. Socialdemokratiet er så glad for den pakke, hvorfor fremhæver man så ikke forslaget om et maksimalt fradrag for fagforeningskontingenter på 3.000 kr.? Altså, lad være med at tage enkeltelementer ud af en helhed uden at gå ind for de andre elementer; det er for hult!

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Det er nok muligt, det kan virke for hult, at vi tager enkelte elementer ud, men omvendt må man sige, at når man ser på begrundelsen for de enkelte elementer, behøver det jo ikke at være hult, så kan det sagtens virke rimeligt. Det skal jeg vende tilbage til ved en anden lejlighed, når vi skal snakke videre om mange af de spændende enkeltelementer, der lå i »Planen« fra maj 1989, som jo ikke var et forhandlingsoplæg, men regeringens udspil, der senere blev transformeret til et forhandlingsoplæg, efter hvad jeg har forstået.

Det, der egentlig får mig til at tage ordet, er, at hr. Henning Dyremose spørger, hvad forskellen mellem 1989 og nu egentlig er, når man henviser til »Planen«. Jo, sådan som jeg erindrer det, ligger forskellen mellem forhandlingerne i 1989 og nu i spørgsmålet, om vi skulle fastholde det princip i indkomstskattelovgivningen, at de bredeste skuldre skal bære de tungeste byrder. Den daværende regering krævede, at 6 pct.-skatten bare skulle væk, og at alle med en indkomst over 6 pct.-skattens bundgrænse skulle have en skattelettelse. Nu fjerner vi også 6 pct.-skatten, men samtidig forøger vi 12 pct.-skatten og sikrer derved bl.a., at de bredeste skuldre fortsat kommer til at bære de tungeste byrder.

Det er en af grundene – men der er selvfølgelig mange andre – til, at vi synes, at det, der ligger på bordet nu, er tilfredsstillende; og det er også derfor, vi så klart kan anbefale, at loven om arbejdsmarkedsbidrag bliver vedtaget.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg er enig med hr. Henning Dyremose i én ting, nemlig at det foregik i en anden sammenhæng dengang. Dengang snakkede man om en erhvervsbelastning på 5-7 mia. kr., og det var vi andre ikke glade for; men det gør man jo ikke i den nuværende sammenhæng. Den nuværende regerings oplæg er udmærket, det er væsentlig venligere over for erhvervslivet end det, den gamle regering kom med. Sådan kan man jo også se, at verden kan udvikle sig.

Men så er jeg nødt til at sige til hr. Henning Dyremose, at mig bekendt var det ikke det syvende udspil. Det var regeringens udspil; den konservativt ledede regering spillede ud med dette forslag, og jeg er enig med hr. Henning

Dyremose i, at det her er ved at blive lidt pjattet. Det er jeg mestendels, fordi vi hver eneste gang kan få hr. Henning Dyremose til at bekræfte de citater og det udspil, og alligevel kan vi høre konservative ordførere stille sig op og tale, som om verden overhovedet ikke var ændret. Hr. Henning Dyremose, var det ikke en idé, at man nu erkendte, at man selv har været inde på tanken i 1989, og at der ikke er nogen forskel på det, man foreslog dengang, og det, den nuværende regering har foreslået? Så ville De Konservative være tilbage i de gode, gamle tider, da man stod for borgerlige stemmer, der arbejdede.

Hr. Henning Dyremose må forstå, at i virkeligheden tigger og beder vi Det Konservative Folkeparti om at blive realistiske og erkende, hvor langt man gerne ville gå dengang, og dermed acceptere at gå med i et forlig om denne skattereform. Det ser vi virkelig gerne; det vil skabe meget mere stabilitet om reformen, end hvis De Konservative leger fribyttere, så kom dog med i stedet for at fremsætte den slags påstande, når man alligevel havde været i stand til at æde tingene dengang. Så det er altså min opfordring til Det Konservative Folkeparti: Lad være med det, se tilbage og erkend, at man selv har accepteret tanken og selv er kommet med udspillet, og gå så med i forhandlingerne nu og få indflydelse i stedet for at gå over i et hjørne og stå udenfor.

(Kort bemærkning).

Henning Dyremose (KF):

Jeg kan altså forstå, at hr. Klaus Hækkerup er meget glad for »Planen« fra foråret 1989. Men hvis hr. Klaus Hækkerup er så glad for »Planen«, hvorfor sagde Socialdemokratiet så endnu mere harmdirrende nej til den med det resultat, at vi måtte lave det tredje udspil og nåede frem til det syvende udspil – det var en bemærkning til hr. Peter Duetoft – i »Økonomisk Reform«. Det var et forsøg fra den daværende regering side på at nå frem til et forlig med Socialdemokratiet i et meget langstrakt og intenst forhandlingsforløb. Men alt det, man nu fremhæver som så pragtfuldt i vores udspil, sagde Socialdemokratiet dengang harmdirrende nej til; man ville under ingen omstændigheder være med. Så lad være med at bruge løsevne dele fra det materiale uden at tage den samlede helhed.

[Henning Dyremose]

Og så må jeg altså sige til hr. Peter Duetoft, at det var ikke regeringens udspil; det var regeringens forsøg på at lave et kompromis, det var et forhandlingsgrundlag. Den daværende KVR-regering havde netop givet forhåndsindrømmelser på bruttoområdet, som den efterfølgende KV-regering på intet tidspunkt ønskede at give, og derfor er forhandlingerne om dagpengefinansiering gang på gang faldet fra hinanden.

I øvrigt sidder vi ikke surmulende henne i hjørnet. Vi går og venter på, at regeringen snart tager sig sammen til at invitere til forhandlinger, og vi kan forstå, at man mener, at det først er tiden på torsdag. Når man fremlægger dette her den 19. maj og har så travlt med at få det vedtaget, kan jeg ikke forstå, at vi skal have det første egentlige forhandlingsmøde på torsdag. Vi havde ventet en invitation tidligere, og vi var kommet tidligere, hvis vi var blevet inviteret tidligere. Vi kommer på torsdag, men husk på, at vi ikke ønsker at høre på, hvad vi engang har været med til at acceptere som kompromisforslag. Det fører ikke til konstruktive forhandlinger, hr. Peter Duetoft.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil stadig væk fastholde, at dette brutto-system var indeholdt i den daværende regerings udspil. Men så vil jeg glæde mig til, hr. Henning Dyremose, at forhandlingerne kommer i gang på torsdag, og gå ud fra, at hr. Henning Dyremose i erindringen har accepten fra dengang og dermed bliver mere fleksibel, end hr. Henning Dyremose har lydt de sidste dage.

Jeg kan sådan set godt forstå det, hvis regeringen lidt har overvejet, om det overhovedet var tiden at invitere til forhandlinger. De meldinger om skattereformen, som både Venstre og Det Konservative Folkeparti kørte frem med allerede i de første dage, var bestemt ikke noget, der lagde op til den helt store invitation. Jeg synes, det er flot, at finansministeren gør det alligevel, og jeg håber også, der kommer noget ud af det. Men skulle man tage alle de ord for pålydende, som V og K har fyret af i de sidste 4-5 dage, er det spild af porto at sende en invitation til hr. Henning Dyremose.

Formanden:

Hr. Henning Dyremose for en kort bemærk-

ning, og så ser jeg frem til at kunne gå videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Henning Dyremose (KF):

Det er i og for sig den holdning, vi frygter regeringen har: at man vil bruge sine 90 mandater til at tromle reformen igennem, at man ikke vil lytte til den kritik, der kommer fra oppositionspartierne, og at man ikke har den vilje til at give indrømmelser, som tidligere regeringer havde, når de indkaldte til forhandlinger. Men det vil vise sig, når vi ses på torsdag.

Helge Sander (V):

Med dette lovforslag om arbejdsmarkedsfonde får vi endnu et bidrag til regeringens lov-pakke, der skulle afhjælpe problemerne på arbejdsmarkedet. Det er ikke blot bruttoskatten, der skræmmer os. Vi er også noget skuffede over, at vi ikke har fået en arbejdsmarkedsreform, altså en reform, som minder lidt om det, som vi har hørt gentagne gange i de seneste år ikke mindst fra radikal side.

Men i denne omgang må vi altså forholde os til bruttoskatten, og det har vi ikke spor svært ved. Vi betragter det som en ny, farlig skatte-skrue. Skatteborgerne er værgeløse over for bruttoskatten, først og fremmest fordi den ligger uden for det beskyttende skatteloft. Bruttoskatten kan derfor efter vores opfattelse til enhver tid forhøjes hæmningsløst.

Den bruttoskat, rødkløverregeringen har foreslået, har ikke så meget med sociale bidrag at gøre, bl.a. fordi den ikke giver parterne på arbejdsmarkedet et større medansvar for ledigheden. Vi må læse teksten sådan, at der er tale om ren skat.

Der skal heller ikke herske tvivl om, at vi fra Venstres side vedstår det forslag om et socialt sikringsbidrag, som var til debat i 1989. Det forslag mener vi helt klart adskilte sig fra bruttoskatten, bl.a. ved at være led i en omfattende dagpengereform. Her var der tale om en reform, der samlet ville medføre bedre adfærd, reducere ledigheden og give besparelser. Disse udspil har vi fremlagt som led i nogle forhandlinger for at opnå et forlig, og jeg må i tilknytning til de bemærkninger, der netop er faldet, sige, at for at der kan opnås et forlig, er alle parter nødt til at give indrømmelser. Det ville være helt urimeligt, hvis man så efterfølgende

[Helge Sander]

skulle have det klistret på sig som værende partiets politik. Det hører ingen steder hjemme.

Men hvis rødskiverregeringen er i den situation – og det har jeg lyst til at gentage til hr. Klaus Hækkerups bemærkninger – at den vil genfremsætte den daværende KVR-regerings forslag om socialt sikringsbidrag, dagpengereform og offentlige besparelser, står Venstre naturligtvis stadig ved det.

Det er i allerhøjeste grad vigtigt også her i dag at understrege, at det ikke er ligegyldigt, i hvilken sammenhæng bidrag indføres. Venstre har så sent som sidste efterår været med til at foreslå øremærkede sociale bidrag finansieret enten som et fast beløb pr. person eller som en procent af den personlige indkomst op til et vist niveau. Derfor udhulede vores forslag ikke rentefradraget og belastede ikke pensionsindbetalingerne. Vores tidligere forslag sikrede også en klar sammenhæng mellem de opkrævede bidrag og udviklingen i udgifter på det pågældende område, f.eks. ville bidraget straks falde, når arbejdsløsheden faldt.

Jeg kan heller ikke skjule, at det er både overraskende og skuffende, at regeringen lader, som om den slet ikke har læst Socialkommissionens seneste udspil til reformer på området. Helt grotesk bliver det, når vi ser på sammenhængen mellem bidrag til dagpenge og den dækning, man kan få. Alle lønmodtagere og selvstændige skal betale 5 pct. til dagpengefonden, men i kroner betales der mere og mere, jo højere en indtægt man har. Dækningen bliver til gengæld betydelig mere beskedent. Lavtlønnede får næsten intet tab, hvorimod de højere lønnede får en dækning ved ledighed, der i en række tilfælde knap nok når op på 50 pct. Den, der bidrager mest, får altså mindst.

Alt i alt: Venstre må afvise dette forslag. Men det ændrer ikke ved, at vi synes, der er mange uklarheder i forslaget, og at der er en række ting, vi gerne vil have belyst under udvalgsbehandlingen. Det håber vi vi får god tid til i de kommende måneder.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Det er hr. Helge Sanders bemærkninger om, hvad der er blevet af spørgsmålet om sammenhængen med udviklingen på arbejdsmarkedet,

der får mig på talerstolen. Lad mig henvise til lovforslagets almindelige bemærkninger side 11, første spalte, hvor der om regulering af satsen for de øremærkede arbejdsmarkedsbidrag står følgende:

»Der reguleres for ændringer som følge af budgetterede udgifts- og indtægtsændringer. Reguleringen fordeles med 1/3 til arbejdsgiverne, 1/3 til lønmodtagerne og de selvstændige samt 1/3 til staten.«

Det er dog en meget klar tilkendegivelse.

Nu forstår jeg, at vi ikke må tage udgangspunkt i den tidligere regerings tallose forhandlingsudspil, men holder vi os til det, der ikke var et forhandlingsudspil, men en markering, nemlig planen »Ny vækst og fremgang« fra maj 1989, skrev den daværende regering om dagpengeomlægningen, der skulle skaffe 7 mia. kr. i kassen:

»Regeringen vil indlede forhandlinger med arbejdsmarkedets parter om sagen. Som grundlag for forhandlingerne fremlægger regeringen en hvidbog om arbejdsmarkedets strukturproblemer, der indeholder en vifte . . . « – en vifte! – »af løsningsmuligheder for reformen af dagpengesystemet og en vurdering af den nuværende og fremtidige indsats på efteruddannelsesområdet.«

Der har tidligere været brugt ord om skønmaleri. Dette her er dog ualmindelig bredt og fuldkommen ukonkret, hvorimod vi nu står med et lovforslag, der helt tydeligt tilkendegiver, hvad der skal ske.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg er vældig glad for, at hr. Klaus Hækkerup gav mulighed for, at vi kunne analysere lige netop det spørgsmål, for det var et af de spørgsmål, jeg tænkte på, da jeg sagde, at vi havde en række ting, vi gerne ville kigge nærmere på i udvalget.

Det var med fuldt overlæg, jeg sagde, at der her er tale om ren skat, for det er ganske rigtigt, hvad hr. Klaus Hækkerup henviser til på side 11. Men jeg må bede hr. Klaus Hækkerup om at blade om på side 12, hvor jeg tillader mig at citere fra første spalte:

»Hvis ledigheden falder, øges arbejdsmarkedsbidragenes finansieringsandel, og statskassens finansieringsandel falder.«

Beløbet fastholdes altså for så vidt angår selve arbejdsmarkedsbidragene.

[Helge Sander]

På aktiveringssiden er der ikke det samme modsætningsforhold i bemærkningerne. Det er der til gengæld, hvis vi sammenholder lovforslaget med det, regeringen har udsendt, »Ny kurs mod bedre tider«, nederst side 39. Her står der nemlig:

»Hvis ledigheden, som det forventes, falder i de kommende år, aftager behovet for aktivering. Til gengæld vil der være behov for øgede indtægter til at finansiere den fortsatte udbygning af efter- og videreuddannelsesindsatsen.«

Her er der med andre ord klar dokumentation for, at det, regeringen lægger på bordet i dag, er en bruttoskat, og at det er en bruttoskat, som vi får lov til at beholde, uanset hvordan ledigheden udvikler sig.

Derfor er der stor forskel på det, hr. Klaus Hækkerup sagde fra talerstolen, og det, jeg nu har gentaget.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Lad mig allerførst sige, at jeg synes, det er udmærket, at vi kan få dette her belyst nærmere gennem spørgsmål i udvalget.

Men lad mig også henvise hr. Helge Sander til bemærkningerne til § 6 på side 13. I fortsættelse af det, jeg læste op før, står der om disse bidragssatser, som fordeles med 1/3 til hver af parterne:

»Der foretages ikke bagudrettede reguleringer, idet opkrævningen skal være endelig i størst mulig udstrækning. Sådanne bagudrettede udsving indgår i eller bæres af statskassen. Såfremt beregningen af reguleringen fører til samme satser som i foregående beregningsperiode, fremsættes ikke forslag til reguleringslov ...«

Og så fremgår det et andet sted i bemærkningerne, som jeg ikke har kunnet finde her i skyndingen, at der, hvis der sker ændringer, vil blive fremsat ændringsforslag til de hidtidige satser.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Selv om det er utrolig væsentligt og meget, meget afgørende, må vi nok erkende, at vi nu nærmer os et område, hvor det er udvalgsarbejde, og det vil jeg meget gerne medvirke til. Men jeg synes samtidig, det med al ønskelig

tydelighed understreger, at det er et lovkompleks, som er meget uklart.

Nu har vi 3 modstridende eksempler, og samtidig må jeg fastholde, at der er tale om ren skat. Det er i orden, at statskassen betaler, hvis udgifterne bliver større, men den del, som arbejdsgiverne og lønmodtagerne og de selvstændige skal betale, falder ikke. Og det var det, der var min pointe.

I det hele taget er der en lang række spørgsmål også omkring administrationen, hvor jeg synes, det er lykkedes at konstruere det på en sådan måde, at man opnår størst mulig usikkerhed og forskelligartet administration, eftersom man har 3 fonde, der administreres forskelligt. Men også det håber vi vi får lejlighed til at kigge på.

Vi beklager meget, at vi får en bruttoskat, som vi skal slæbe på mange år frem i tiden, hvis vi ikke får nogen forhandlinger, der fører til et andet resultat.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Man kommer uvægerlig til at tænke på tv-serien »Skum«, når man lytter til debatten herinde: Er De forvirret, skal De bare se »Skum«. Jeg er lige ved at sige: Er De forvirret, så gå ind og lyt til debatten herinde om disse store områder, for det er da til at blive forvirret af at høre på. Det, man skyder i skoene på hinanden, er ikke så lidt.

Jeg ville ønske, det var rigtigt, at de stærkeste skuldre nu kom til at bære de tungeste byrder. Det ville være rimeligt, hvis det kom til at se sådan ud. Desværre er det ikke det, jeg kan læse ud af forslaget. Men når det er sagt, må jeg sige, at bruttoskat ikke bekymrer SF. Vi har altid syntes, at det er rimeligt, at man betaler skat af det, man tjener, og ikke af, hvor store fradrag man har osv., så det har vi ingen problemer med. Om det betyder, at vi skal ses meget eller lidt på torsdag, ved jeg ikke, men det vil vise sig.

Vægtningen mellem det, arbejdsgivere, arbejdstagere og stat fremover skal betale, er vi måske nødt til at sætte nogle spørgsmålstejn ved, men vi synes ærlig talt, det egner sig bedst til debat i udvalget og til de forhandlinger, som jeg kan forstå alle skal møde til på torsdag. Når det er sagt, vil jeg sige, at vi selvfølgelig har problemer, men ikke noget problem med hensyn til at opbygge disse fonde og den må-

[LIII Gyldenkilde]

de, dette er tænkt på – mere med hensyn til, hvordan vægtningen er på de forskellige bidragydere, og hvordan man fremover vil vægte.

Og så er vi meget interesseret i at finde ud af, om arbejdsgiverne overhovedet kommer til at betale noget som helst, når det kommer til stykket. Der er meget skrigeri over, hvor meget de kommer til at betale, men så vidt vi kan bedømme det ud fra forslaget, kommer de ikke til at betale én krone i 1994. Det vil vise sig, når vi kommer lidt grundigere ned i det, og det gør vi allerede i morgen i udvalsspørgsmålene.

Før vi ser, om der overhovedet kommer en social profil ud af det fremsatte forslag om bruttoficering og arbejdsmarkedsfonde, kan vi ikke give endelig tilslutning til det. Vi er principielt ikke imod, at man opbygger disse arbejdsmarkedsfonde, og at man går over til en bruttoficering, men vi vil have indflydelse på tingene, og vi vil have en bedre social profil end det, der ligger i forslaget. Om vi får det eller ej, vil afhænge af, hvem man vælger at forhandle med, og det vil måske vise sig på torsdag, men jeg kan forstå, at de, der hylér mest om, at de ikke vil have bruttoficering, er dem, man tager mest højtideligt. Det vil vise sig, om det fortsætter.

Men afhængigt af, hvordan forhandlingerne kommer til at gå, tager vi endelig stilling til lovforslaget.

Poul Nødgaard (FP):

Det lovforslag, Folketinget her behandler, kan man uden overdrivelse kalde en af de væsentligste brikker i regeringens nye skatteplaner. Fonde er absolut ikke det, som lyder bedst i Fremskridtspartiets ører, og at der skal hele 3 af slagsen til på arbejdsmarkedsområdet, vidner om, at Danmark vil få et kæmpebureaukratisk system, hvis bruttoskatten indføres fra den 1. januar 1994.

Hvad enten man kan lide lovforslaget eller ej, må det medgives, at embedsapparatet helt givet har ydet sit yderste for at illustrere, hvorledes de tre fondsområder skal fungere fremover. Lønmodtagernes og de selvstændige erhvervsdrivendes totale bidrag i 1994 tænkes fastsat til 5 pct. Heraf går 2,3 pct. og 1,8 pct. til henholdsvis aktiveringsfonden og sygedagpengefonden, og disse procentandele foreslås fastsat uændret i årene fremover. Det fremgår i øv-

rigt, at disse to fondes indtægter stort set vil komme til at dække de udgifter, som fondene vil have på de omtalte områder.

Lidt anderledes stiller det sig på dagpengeområdet. Dagpengefonden skal efter forslaget starte med 0,9 pct. i 1994 og stige med 1 pct. i hvert af årene 1995, 1996 og 1997, idet arbejdsgiverne i sidstnævnte år supplerer med 0,3 pct., der i 1998 stiger til 0,6 pct.

Med risiko for en delvis gentagelse af skattedebatten forleden skal jeg sige, at der er tale om et udspil, hvor der ikke gives mange forklaringer på, hvorledes vort erhvervsliv skal klare sine økonomiske trængsler, når der pålægges det stadig stigende udgifter. I bladet Industriens Ugebrev kunne man forleden læse, at skattereformen vil komme til at koste industrien og erhvervslivet ca. 11 mia. kr. om året, når tingene i løbet af nogle år fuldt ud er kørt ind. Det gavner bestemt ikke konkurrenceevnen, og at ledigheden vil stige, behøver vist kun at nævnes for fuldstændighedens skyld.

Må jeg i øvrigt sige, at dagpengefonden, der som nævnt starter med de 0,9 pct. i 1994, kun giver dækning for 10,8 pct. af udgifterne til dagpenge, efterløn og overgangsydelser m.v. Staten vil således være den store bidragyder til disse områder. Selv i 1998, hvor lønmodtagerens bidrag er steget med 3 pct. og arbejdsgiverne også er kommet med, vil der kun være tale om, at den nye fond vil dække 55,2 pct. af udgifterne. Staten vil således fortsat være den store bidragyder til dagpengesystemet, og regeringen synes helt at mangle visioner i retning af en vis privatisering af dagpengesystemet i form af mulighed for lønmodtagerne for at forsikre sig og eventuelt etablere individuelle ordninger i forbindelse med ledighed.

Fremskridtspartiet er skeptisk over for regeringens skatteudspil. De muligheder, det nye system vil give for at opkræve grønne skatter og arbejdsmarkedsbidrag efter behag, vil i værste fald ad åre kunne føre til et skattetryk, der er værre end nu. At skattereformen det første års tid er underfinansieret, er vel kun et udtryk for regeringens måde at søge at få reformen solgt til befolkningen på.

Med hensyn til de forhandlinger, der nu på torsdag skal til at foregå om den nye skattereform og i øvrigt alle de 60-70-80 lovforslag, der er fremsat for Folketinget, må jeg udtrykke, at det er rimelig besynderligt, at Fremskridtspar-

[Poul Nødgaard]

tiet lukkes ude fra disse forhandlinger. Jeg hørte den konservative ordfører, hr. Henning Dyrmosé, sige, at han skulle til forhandling på torsdag, og jeg kunne forstå, at SF's fru Lilli Gyldenkilde også skulle til forhandling. Jeg synes, det er helt fantastisk, og jeg ved ikke, hvad årsagen kan være. Vi er dog et demokratisk valgt parti her i Folketinget nøjagtig som andre, og jeg finder det helt besynderligt, at man tager en indviet kreds ind til forhandlinger.

Vi har været til én forhandling i Finansministeriet, og vi har positivt lagt vores ting frem og har også besvaret de spørgsmål, vi er blevet stillet, men alligevel skal man udsættes for en sådan tort.

Men jeg ønsker Venstre og De Konservative held og lykke med det, hvis de er med til at vedtage en bruttoskat. Jeg kan egentlig ikke se, hvad der er at forhandle om. V og K har tonet rent flag. De vil ikke have en bruttoskat, og regeringen vil have en bruttoskat. Jeg kan ikke se, hvor kompromiset kan findes i det, men det er muligt, at der er dygtige politikere herinde, der kan finde ud af det. Til lykke med det!

Peter Duetoft (CD):

Det sidste kunne jo hænge sammen med, at dette her ikke er en bruttoskat. Det er altså ikke det, man skal forhandle.

Men jeg vil godt sige, at da vi i sin tid diskuterede arbejdsmarkedsreform, var der ingen diskussion om, at aktiveringssiden bestemt var den vigtigste for CD. Finansieringsreformen var vi ikke særlig optaget af – for at sige det mildt. Vi havde ikke noget specielt ideologisk forhold til det, vi var bare skeptiske over for tankegangen om, at det, at disse udgifter blev gjort mere synlige, skulle bringe flere i arbejde. Det tror vi simpelt hen ikke på. Det troede vi ikke på dengang, og det tror vi såmænd heller ikke på i dag.

Man kan stille det spørgsmål, hvorfor vi så har accepteret dette her i skattereformen. Jeg må sige, at den væsentligste anke imod at gøre forsøget i sin tid var, at det betød 5-8 mia. kr. i erhvervsbelastning, og det mener vi ikke der ligger i denne regerings forslag. B.l.a. har man skubbet tidspunktet for, hvornår arbejdsgiverne skal til at betale til disse ordninger, helt ud til 1997, og det betyder, at der er en overenskomstperiode i mellemtiden, hvor vi må se, hvordan overenskomstforhandlingerne og lønudviklingen arter sig.

Vi håber, at dette her går godt. Vi håber, at alle de partier – Venstre, De Konservative, Socialdemokraterne og andre – der har troet på, at en synliggørelse kunne være med til at bringe flere i arbejde, har ret. Men vi tvivler altså alligevel på det.

Også det med året 1997 vil jeg komme med en enkelt bemærkning til, nemlig den, at vi selvfølgelig er indstillet på – og det står også i forslaget – at arbejdsgiverne skal til at betale fra 1997. Men jeg vil allerede nu advisere om, at hvis det viser sig, at konkurrenceevnen er blevet dårligere frem mod 1997, eller at lønudviklingen har været anderledes, end man i dag forventer med baggrund i disse forslag, så mener jeg, vi er nødt til i 1996 at tage en diskussion om, om det lige er den procent, der skal betales, eller det lige er det år, arbejdsgiverbetalingen skal træde i kraft.

Den fleksibilitet må der være i forslaget. Vi kan godt nu sige, at det lyder godt, og vi bakker det som sagt op, men vi vil godt melde, at det kunne være, man kunne bruge det som reguleringsfaktor, hvis optimismen og den positive stemning omkring erhvervsforholdene ikke går i opfyldelse.

Vi kan altså støtte lovforslaget og ønsker det held og lykke. Vi står loyalt bag det, men vi synes stadig væk, at aktiveringssiden er den vigtigste del af den arbejdsmarkedsreform, som er indeholdt i det, regeringen arbejder med i øjeblikket.

Jeg vil godt slutte med at sige, at det er meget underholdende at diskutere med Venstres og De Konservatives ordførere. Nu er det hr. Helge Sander denne gang. Det er specielt underholdende, fordi man har en udpræget evne til at finde specielle situationer, hvor man læser ting, som en vis herre læser Bibelen. Jeg forstår overhovedet ikke, at hr. Helge Sander kan bruge som argument, at dette er en skat, fordi bidragene ikke reguleres, hvis arbejdsløsheden går ned.

Jeg skal citere fra forslaget § 6, hvor der i stk. 4 står følgende:

»Reguleringsbehovet dækkes således:

a) en tredjedel dækkes gennem ændringer af bidragssatsen for lønmodtagerbidraget og de selvstændige erhvervsdrivendes bidrag. Hvis reguleringsbehovet er negativt, nedsættes satsen for lønmodtagerbidraget og de selvstændige erhvervsdrivendes bidrag.«

[Peter Duetoft]

Og så er der en slutsætning:

»Bidragssatserne kan ikke være negative,« – det er logisk, for ellers skal man til at betale penge tilbage.

Hvis der ikke her står, at bidragene reguleres i nedadgående retning, i det øjeblik udgifterne mindskes som følge af en forbedring af arbejdsløsheden, må man kalde mig Mads, og jeg går ikke ud fra, at formanden om et øjeblik er nødt til det, når jeg skal kaldes herop for endnu en gang at bede hr. Helge Sander give mig ret – for jeg er ikke helt sikker på, at hr. Helge Sander vil gøre det første gang med det, hr. Helge Sander har sagt indtil nu i dag.

Formanden:

Formanden har ikke til hensigt at udtale sig om medlemmerne. Hr. Poul Nødgaard for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Det begynder at blive rimelig morsomt. Forleden dag hørte man her i folketingsalen, hvorledes CD mere eller mindre undsagde skattereformen i relation til hele firmabilsproblematikken. I dag hører man hr. Peter Duetoft skubbe et par bemærkninger ind om, at hvis det skulle vise sig, at erhvervslivet ikke rigtig kan klare det, der måske kommer i 1996 eller 1997, må vi kigge på det. Det viser igen, at CD er og bliver meget, meget usikre over for det, der skal til at ske i relation til skattereformen og alt det, der åbnes for igennem de mange lovforslag, der er fremsat.

At erhvervslivets konkurrenceevne vil blive forringet, hr. Peter Duetoft, behøver man ikke at vente i 2 eller 3 år for at se. Det er noget, alle og enhver ved. Det er simpelt hen logik for alle, at i det øjeblik man pålægger et erhvervsliv øgede omkostninger, er der kun ét sted, man kan tage de øgede omkostninger ind. Det er ved at forhøje priserne, og dermed formindsker man mulighederne for at konkurrere.

Jamen, hr. Peter Duetoft, det er simpelt hen så enkelt som dertil, men jeg synes, det er rart, og jeg synes også, det er ærligt, at hr. Peter Duetoft allerede nu forbereder de tre andre partier på, at denne skattereform måske nok kommer i gang, men at den vil blive ændret hen ad vejen, fordi den simpelt hen ikke kan holde. Det er ærlig tale, og jeg takker hr. Peter Duetoft for udtalelsen.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg vil også meget gerne kvittere for hr. Peter Duetofts bemærkninger. Jeg noterede dem også og har fuld forståelse for dem, og jeg er spændt på at se, hvad det fører til, for det må formentlig få en vis betydning i de kommende ugers forhandlinger.

Men, hr. Peter Duetoft, med hensyn til bemærkningerne til mig om bruttoskatten – om det er et reelt arbejdsmarkedsbidrag afhængigt af ledigheden eller det er en skat – så er det rigtigt. Hr. Peter Duetoft citerede også fra vort materiale, hvor det kunne opfattes på en måde, som om det var en procentsats, der svingede.

Men det, jeg siger, er, at jeg synes, det er forurkelig, at man alene i lovforslaget kan finde så mange modstridende oplysninger om den samme sag, og for at underbygge det tillod jeg mig at medtage regeringens eget »Ny kurs mod bedre tider«, hvor det også er fastslået, at man ikke har til hensigt at nedsætte procentsatsen. Det drejer sig ikke om, hvor meget staten og andre betaler, men det er selve bruttoskatteprocenten, man ikke vil nedsætte. Man har forskellige forklaringer afhængigt af de enkelte fonde.

Hr. Peter Duetoft må ikke glemme, at vi har 3 forskellige fonde, der fungerer forskelligt, og hvor bidragene kommer ind på forskellig måde. Det er selvfølgelig med til at forvirre begreberne, men det ændrer ikke ved, at der på side 12 i de almindelige bemærkninger til regeringens eget lovforslag nr. L 326 fremsat af finansministeren den 25. maj står:

»Hvis ledigheden falder, øges arbejdsmarkedsbidragenes finansieringsandel, og statskassens finansieringsandel falder.«

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil starte med at sige til hr. Helge Sander, at det ikke var »noget materiale«, jeg læste op af. Det var § 6 i lovtæksten, og det turde stå til troende. Det er ikke et eller andet tilfældigt notat eller en mere eller mindre prosaagtig bemærkning. Det var paragraffen, hr. Helge Sander.

Så må jeg til hr. Poul Nødgaard sige, at vi godt kunne diskutere erhvervsbelastning længe. Det skal jeg få være med i betragtning af,

[Peter Duetoft]

at det ikke er det, der er på dagsordenen. Men det er ikke korrekt, hvad hr. Poul Nødgaard siger. Den diskussion har vi taget forleden dag.

Ministeren for samordning har klart dokumenteret, at der ikke er den erhvervsbelastning i forslagene, som hr. Poul Nødgaard hævder der er. Det er selvfølgelig propagandistisk flot at blive ved med at køre frem med de dér 11 mia. kr., men det gør dem ikke sandere.

I øvrigt må jeg beklageligvis sige til hr. Poul Nødgaard, at det, jeg gjorde, ikke var at undsige skattereformen, men at give udtryk for ganske almindelig sund fornuft, der præger hele regeringen. For det, jeg sagde, var, at det naturligvis er dette lovforslag, der er gældende, og at det naturligvis er det, der ligger i skattereformen. Men jeg tror, at alle regeringspartier og finansministeren er enige i, at hvis det viser sig, at udviklingen i de næste tre år går i den stik modsatte retning med hensyn til konkurrenceevnen af, hvad alt tyder på i denne reform, er det da en diskussion værd, om det lige er det år eller med den procent, man skal sætte arbejdsgiverbidragene i gang.

Jamen det er der da ikke noget hokusfokus i. Hvorfor i alverden skulle man ikke, hvis det så dårligt ud på det tidspunkt, tage den diskussion og måske beslutte at lave en lavere procent, eller hvad ved jeg?

Det er såmænd bare det, vi gør opmærksom på, og jeg er ret sikker på, at de øvrige regeringspartier ikke har nogen som helst problemer med det. Jeg er også sikker på, at de bemærkninger er faldet under forhandlingerne i regeringen, og jeg er også ret overbevist om, at de er blevet positivt modtaget.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg synes ærlig talt, det er lidt rystende at sidde og være vidne til, at et forslag, som faktisk indebærer, at arbejdsgiverne skal betale mindre til dette system, end de skulle med den tidligere regerings forslag, kan afføde en diskussion på de præmisser, den foregår på. Jeg synes, det er rystende at være vidne til, og jeg synes ikke, man skal undlade at sige det her fra talerstolen.

Lad mig sige til hr. Poul Nødgaard, at det hjælper at læse forslagene, men det er selvfølgelig ikke altid tilstrækkeligt. Men jeg vil gerne til orientering oplyse, at sandheden er, at ar-

bejdsgiverne ikke betaler en krone til dette her og heller ikke kommer til det. For det, man vil gøre, er, ligesom den tidligere finansminister gjorde det, at opkræve 3 pct. ekstra i moms. Dem opkræver man og sætter ind på statskassen, hvorpå man siger, at de tre pct. er arbejdsgivernes andel til arbejdsmarkedsdelen – til deres bidrag. Det er sådan, man bærer sig ad. Så her kan man virkelig sige, at vi alle sammen bliver taget i fuppen.

Arbejdsgiverne kommer stort set ikke til at betale en krone til dette her, og spørgsmålet er, om de kommer til det efter 1997. Jeg håber det naturligvis. Det kan ikke være rimeligt, at det alene er lønmodtagerne, der skal betale for en fejlslagen politik, der ikke kan føre til de arbejdspladser, vi har brug for i dette land.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg må sige til hr. Peter Duetoft, at det sandelig også var lovforslaget, jeg citerede fra. Men når jeg tillod mig at bruge ordet materiale, var det, fordi jeg havde mulighed for at underbygge det med regeringens store, flotte bog. Derfor tillod jeg mig som en fællesnævner at kalde det materialet. Det skulle vel ikke gøre det svagere.

Hvad angår hr. Peter Duetofts fastholden af § 6, er jeg usikker med hensyn til, om det omfatter alle tre fonde. For de to ting, jeg har nævnt, omfatter nemlig kun Dagpengefonden og Aktiveringsfonden. Sygedagpengefonden står der ikke noget tilsvarende om, det erken-der jeg, og det er igen med til at forvirre begreberne og fastlåse den opfattelse, at vi har fået bruttoskatten med streg under skat.

Til fru Lilli Gyldenkilde må jeg sige, at jeg snart er træt af at høre på det med erhvervslivet, ligesom fru Lilli Gyldenkilde plejer at sige til os andre. Regeringen har lavet nogle beregninger, og jeg har sandelig også set beregninger, der svarer til dem, hr. Poul Nødgaard har nævnt.

Hvad angår tidspunktet for ikrafttræden, kan man ikke direkte sammenligne med den tidligere regerings forslag, for hvis KV-regeringens forslag var kommet igennem, ville det jo have været før den overenskomstperiode, som vi netop nu har overstået. Så havde der været to overenskomster, og derfor ser det selvfølgelig flot ud, at det først er 1997, hvor KV-rege-

[Helge Sander]

ringen nævnte 1995, men det var altså også en overenskomstforhandling tidligere, KV-regeringens forslag blev fremsat.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jeg vil gerne lige sige til fru Lilli Gyldenkilde, at jeg ikke synes, der er nogen grund til at gå så højt op i stemmeføringen, fordi jeg fremfører de synspunkter, jeg gør. Hvad det lovforslag, vi konkret behandler her, koster, ved vi ikke 100 pct., men vi ved i hvert fald én ting, og det er, at når vi drøfter alle de lovforslag, der knytter sig hertil, er vi nødt til at se på hele buketten. Og hele buketten viser ifølge Dansk Industris beregninger, at det koster erhvervslivet og industrien 11 mia. kr.

Endelig vil jeg gerne sige, at det vel også må være tilladt mig som ordfører for mit parti en gang imellem at gå lidt ud over lovforslaget. Det er fru Lilli Gyldenkilde i hvert fald verdensmester i selv at gøre, når hun er ordfører for sit parti. Så skulle det vel også være tilladt lille Poul at gøre det.

Formanden:

Ja, man har jo lov til at kalde sig selv, hvad man vil.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne takke hr. Helge Sander, fordi han nu har fået læst § 6, stk. 4.

Så starter vi forfra: Hr. Helge Sander skal også prøve at læse § 6, stk. 1; for dér står:

»Med henblik på regulering af satsen for de øremærkede arbejdsmarkedsbidrag fastsættes en beregningsmetode for bidragene til hver af de tre fonde. For Dagpengefonden . . . for aktiveringsfonden og sygedagpengefonden . . .«, og så fortsætter man med stk. 2, 3 og 4.

Når hr. Helge Sander nu også har læst det, vil han indse, at det rent faktisk betyder, at der sker regulering for alle tre fonde, så dér kan hr. Helge Sander heller ikke have noget problem.

Formanden:

Der faldt en meget fornuftig bemærkning tidligere under de korte bemærkninger, nemlig at der er en del spørgsmål, der egner sig bedst til udvalgsarbejdet. Det vil jeg gerne minde om.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Ja, og inden jeg går i udvalget, vil jeg så bede hr. Peter Duetoft med de strålende pædagogiske evner om at forklare mig, hvorfor der i bemærkningerne til lovforslaget under »Økonomiske konsekvenser« står:

»Hvis ledigheden falder, øges arbejdsmarkedsbidragenes finansieringsandel, og statskassens finansieringsandel falder.«

Kan hr. Peter Duetoft forklare mig det? Det, jeg har påtalt hele tiden, er, at der ikke er sammenhæng i det. Derfor tror jeg, at hr. Peter Duetoft gør bedst i at erkende, at der ikke er klarhed. Vi må i gang med udvalgsarbejdet, og jeg tror, det vil komme til at tage lang tid, hvis det skal bibringe os den opfattelse, at vi ikke her får en skat, men i stedet får et arbejdsmarkedsbidrag.

Jørgen Estrup (RV):

I det engelske parlament har man et begreb, der hedder »reading« af lovforslagene. Jeg følte lidt, at nogle medlemmer måske havde misforstået det i retning af, at det betød, man skulle læse lovforslagene op. Det er ikke det, man mener, og jeg synes ikke, vi skal prøve på det her; det tror jeg vi gør bedre under udvalgsarbejdet.

Men jeg synes på den anden side, det er vigtigt at få slået principperne fast i dette lovforslag, og i den forbindelse vil jeg gerne begynde med at vedkende mig et radikalt fadderskab til hovedprincippet. Det er selvfølgelig derfor, vi var så godt tilfreds med det udspil, som den konservative ledede KVR-regering kom med, lige så vel som vi er godt tilfreds med det udspil, der kommer fra en socialdemokratisk ledet regering. Der er en vis kontinuitet i historien, og det er nu altid godt.

Jeg synes til gengæld, at man skal erkende, også fra radikal side – og det vil jeg gerne gøre med det samme – at dette ikke er radikal politik, sådan som det var tænkt oprindeligt, for vi havde jo oprindeligt håbet at kunne komme igennem med et obligatorisk bidrag til a-kasserne, men det kunne vi som bekendt hverken få socialdemokrater eller konservative til at være med på.

Det er altså et skridt på vejen; det er, som det så rigtigt blev sagt af den konservative ordfører, en synliggørelse og øremærkning af bi-

[Jørgen Estrup]

dragene. Det er en god pædagogisk indsats, og jeg er sikker på, at enhver finansminister, der er med til at gøre det, også vil føle, at han dermed hjælper til med faktisk at øve den pædagogiske indsats, som er vigtig for at få befolkningen til at forstå, hvad pengene bruges til.

Derfor kan jeg ikke andet end opfatte det som den sædvanlige systematiske eftersøgning af hår i suppen, når man fra konservativ side finder ud af, at det, der er galt, er beregningsgrundlaget; det er fint med synliggørelse, og det er fint med øremærkning, men beregningsgrundlaget er galt. Den samme lektie fik vi fra hr. Helge Sander.

Jeg tror, man må sige, at en gennemgang af lovforslaget viser, at det utvivlsomt er det samme beregningsgrundlag, som vi har set tidligere under KVR-regeringen, og at vi også får en regulering, som sikrer, at der er overensstemmelse mellem udgiftskravene og de afgifter, der bliver opkrævet.

Men under alle omstændigheder får vi som sagt et udvalgsarbejde, som kan føre til en mikroskopering af de hår, der måtte være. Det kan måske blive nødvendigt. Men forhåbentlig kan det så også føre til det resultat, at man konstaterer, at dette er noget, man tidligere har været med til at give grønt lys for, og at det derfor ikke kan være det, der bremser for en fælles opbakning af en skattereform. Det er i hvert fald mit beskedne håb for det udvalgsarbejde, vi står over for.

Glønborg (KRF):

Jeg vil bare sige, at jeg glæder mig til på torsdag. Jeg har oplevet mange gode timer i finansministerens mødesal, hvor der har siddet folk rundt omkring bordet fra forskellige sider. Jeg må sige, at det ikke er det helt store problem for os i Kristeligt Folkeparti, hvem der sidder på ministersiden, og hvem der sidder på den anden side. Det væsentlige er, at vi sidder rundt omkring bordet for at lave et fornuftigt stykke arbejde til gavn for landet.

Jeg ved godt, at man starter med nogle kraftige markeringer, men så går man i øvrigt i gang med arbejdet. Og jeg har oplevet, at der er kommet masser af fornuftige resultater ud af sådan et stykke arbejde.

Nu har vi igennem det, der er foregået her i Tinget og i aviserne, fået nogle kraftige udmeldinger om dette her, så jeg går næsten ud fra,

at når vi ses på torsdag, er vi i stand til at tage fat på selve det konstruktive arbejde forholdsvis hurtigt.

Jeg tror, vi kan komme til et godt resultat. For det første vil jeg sige, at den tanke, der er lagt frem i det foreliggende forslag, er i pæn overensstemmelse med nogle principielle tanker, som Kristeligt Folkeparti har fremført mange gange, nemlig at ansvaret for de udgifter, der er forbundet med arbejdsløshedsdagpenge m.v., gerne skulle fordeles rimeligt imellem de to parter på arbejdsmarkedet og det offentlige, for vi har alle sammen et vist ansvar for, hvordan det hele forløber, hvordan det hænger sammen.

Tanken om en tredeling af disse udgifter har vi fremsat fra Kristeligt Folkepartis side mange gange. Nu er der så fundet en ordning, og den står vi i Kristeligt Folkeparti helt bag ved. Det er klart, for vi er med i regeringen. Vi har naturligvis i regeringspartierne drøftet, hvordan dette her nu kunne stilles an, og vi er kommet til et resultat her, som vi med frimodighed lægger frem, fordi vi synes, det er rimeligt fornuftigt.

Men det er da ikke sådan, at det er en ny urørlig grundlov eller en afart af Biblen eller et andet helligt skrift, vi har lavet, som der absolut ikke kan pilles ved. Vi ved da udmærket godt, at masser af de delelementer, der indgår i løsningen af et så kompliceret problem som det, vi har arbejdet med i de mange forslag, vi har lagt frem i denne pakke, kunne være sammensat på masser af forskellige måder. Og hvis det viser sig, at der er nogle håndtag, der på en eller anden måde skal drejes på, fordi det i løbet af udvalgsarbejdet og i løbet af forhandlingerne går op for os alle sammen, at der er noget, vi skal dreje lidt anderledes på, er vi da naturligvis villige til det, men vi mener, at den pakke, vi har lagt frem, som helhed hænger godt sammen, og derfor vil vi da sige ligeud, at kan der ikke laves nogen fornuftig sammenhæng på anden vis, har vi altså dette her, som er brugbart, og vi går ind til forhandlingerne.

Jeg synes ikke, jeg er blevet så dårlig til at huske, at jeg husker forkert, når jeg siger, at der fra det, man kalder borgerlig side i salen, mange gange har været udtrykt ønske om en rimelig fordeling af disse udgifter, som arbejdsmarkedets parter kom ind i på en stærkere måde, end det har været hidtil. Jeg synes altså, at jeg kan mindes sådan nogle udtalelser.

[Glønborg]

Vi plejer fra Kristeligt Folkepartis side at lave et slag på tasken og sige en tredjedel til hver – altså de to parter og så det offentlige – det synes vi kunne være meget rimeligt. Vi er egentlig meget imponeret over, at det er lykkedes for en socialdemokratisk finansminister at få noget til at hænge sammen på dette område, som netop har den fordeling. Jeg synes egentlig, det er flot, og jeg synes egentlig, det er en fin imødekommelse af dem, der sidder i den borgerlige side af salen. Så jeg tror på et resultat.

Finansministeren (Lykketoft):

Må jeg sige tak for ordførerbemærkningerne. Det er lidt uretfærdigt, men jeg vil ikke gøre så farlig meget ud af hverken hr. Klaus Hækkerups, hr. Peter Duetofts, hr. Jørgen Estrups eller hr. Glønborgs bemærkninger, for vi har jo haft lejlighed til at diskutere sagen ret grundigt, inden forslaget blev udarbejdet, og det har jo også genspejlet sig i ordførerbemærkningerne fra regeringspartierne. Der er ikke noget af det, der er sagt af regeringspartiernes ordførere – heller ikke det, hr. Peter Duetoft sagde, som oppositionen antydede – der er i modstrid med det, der har været regeringens intention, eller som regeringen udtrykkelig har givet udtryk for.

Men for nu at tage det helt udramatisk kan man sige, at dette her er et forsøg på at bringe det danske finansieringssystem for en række ydelser, der har at gøre med arbejdsmarkedet, meget mere i overensstemmelse med den måde, man klarer det på i stort set alle andre europæiske lande, de andre nordiske lande og de andre EF-lande. Der har man jo bidrag, som knytter an til lønsummen i en eller anden form uden forskellige fradrag.

Lad os ikke skjule for hinanden – det ved oppositionen jo også godt – at denne omlægning af finansieringen er halvdelen af grundlaget for de indkomstskattelettelser, for de marginalskattelettelser, som ligger i regeringens udspil. Det er altså ikke sådan, at man kan komme og sige: Jamen der er lige den her lille brik, den kan vi ikke lide, den skal helt væk, ellers kan vi ikke snakke om det. Så styrter hele bygningsværket, og det ved oppositionen naturligtvis godt.

Derfor er det et dårligt tegn for de forhandlinger, der stadig væk tales om at man gerne vil

deltage i, når man så frontalt prøver at melde sig ud af en konstruktiv diskussion om arbejdsmarkedsbidragene, og jeg vil gerne knytte an til nogle af de konkrete kritikpunkter, som De Konservatives og Venstres ordførere har fremført.

Hr. Kai Dige Bach siger: Det er noget kedeligt noget, det her, og det er De Konservative modstandere af, for det udhuler rentefradrag og pensionsbidrag. Jamen man kan jo ikke anskue dette her fuldstændig uafhængigt af, hvordan resten af regeringens udspil er lavet. Vi har i den stil og grad i regeringens udspil taget hensyn til boligmarkedet, til husejerne i den samlede konstruktion gennem den beherskede begrænsning af rentefradragenes værdi – mere behersket end den, den borgerlige regering foreslog i 1989 – lettelsen af lejeværdien, omlægningen af finansieringsmulighederne og lettelserne i den direkte skattebetaling.

Det er helt fantastisk, når man undertiden hører en diskussion om dette spørgsmål. Jeg hørte bl.a. fru Pernille Sams nogle gange forleden dag tale om, at nu stiger nettoboligudgifterne for husejerne, fordi skatten falder. Det morsomste, man kan sige om den sag, er, at de hårdest ramte mennesker her i landet er sømændene, for de betaler slet ikke skat. Derfor har de langt de største nettoboligudgifter. Den form for argumentation kan man jo ikke komme stikkende med. Jeg tror heller ikke, man kan bilde ret mange mennesker ind, at det er sådan, det hænger sammen.

Vi har i den samlede konstruktion af dette udspil sørget for at tage hensyn til dem, som, fordi de var født på et ret sent tidspunkt og købte hus på et ret sent tidspunkt, har store rentefradrag. Det er der taget hensyn til i indretningen af den samlede reform, og derfor er det ikke noget lødigt argument imod arbejdsmarkedsbidragene, at de isoleret set ved at bidrage til at sænke indkomstskatterne reducerer fradragenes værdi. Og det er fuldstændig uden mening at tale om bidrag til arbejdsmarkedet af den skattepligtige indkomst. Jeg ved godt, at KV-regeringen præsenterede os for noget sådant sidste efterår, men jeg må indrømme, at jeg på intet tidspunkt tog det alvorligt. Da jeg så det, sagde jeg: Jamen det er da, fordi de ikke vil noget. Det er da, fordi de ikke har lyst til at snakke med os. Det er da en afværgemanøvre. For i alle de omgange, hvor vi har forhandlet

[Finansministeren]

realiteter, har det stået klart for enhver, der deltog i forhandlingerne, at arbejdsmarkedsbidrag selvfølgelig var noget, der skulle beregnes af lønsummen af den samlede løn og ikke blandes ind i indkomstskattesystemet med alle dets fradragsmuligheder.

Sådan var det i 1989, og sådan var det vistnok også den 14. januar 1993; men der var et møde, jeg ikke deltog i, så det skal jeg afstå fra at fortolke dybere.

Men jeg tror nok, man må sige, at den borgerlige opposition i denne sag har det handicap, at de har siddet på regeringsbænkene i 10½ år. De har et troværdighedsproblem med hensyn til deres modstand mod den såkaldte bruttoskat, mod arbejdsmarkedsbidragene.

Jeg vil også gerne gøre en bemærkning om det med pensionsbidragene, der udhules – mere for en ordens skyld. Hvad er det, der sker med pensionsordninger ved indførelse af regeringens skattereform, inklusive arbejdsmarkedsbidraget? Det er, at de, der er i arbejde, hvad enten det er lønmodtagere eller selvstændige, får en skattelettelse. De, der er på pension, hvad enten det er en pensionskasseordning eller en tjenestemandsoordning, får en skattelettelse. Forskellen er bare, at de, der er i arbejde, betaler for det for en stor del via arbejdsmarkedsbidraget; det gør de, der er på pension, ikke. Altså ligger der i regeringens forslag en i og for sig måske for stor forgyldning af gode pensionsordninger, der i forvejen eksisterer. Det vedstår vi gerne. Det eneste, vi beder om, er, at vi ikke udsættes for den fuldstændig usaglige kritik, der hedder, at i og med at fremtidige indbetalinger til pensionsordningerne skal omfatte arbejdsmarkedsbidrag, foretager man et overgreb mod pensionsordningerne.

Den eneste virkning af dette bidrag er, at de pensionsordninger, der fuldt ud har været underkastet dette arbejdsmarkedsbidrag ved indbetalingen, i løbet af de næste 30-40 år vil komme ned på at være lige så meget værd, som de ville have været, hvis man ingenting havde gjort, hvis man ikke havde lavet nogen skattereform. Ikke en eneste pensionstager vil få en forringet stilling i forhold til sin løn, i forhold til dækningen af sin pension på noget fremtidigt tidspunkt på grund af indførelsen af arbejdsmarkedsbidraget i forhold til en situation, hvor man hverken havde lavet en skatte-

reform eller indført arbejdsmarkedsbidrag. Jeg tror, det er meget vigtigt, at befolkningen forstår det, og det ville klæde den borgerlige opposition, hvis den også erkendte, at den forstod det, for selvfølgelig forstår den det.

Dernæst siger hr. Kai Dige Bach, at man skulle have et fast bidrag, og at man skulle have loft over bidraget. Dertil må man sige, at hvis man havde et fast bidrag eller et bidrag med loft og alligevel gennemførte de meget store marginalskattelettelser, der selvfølgelig giver de største kronelettelser til de højeste indkomster, ville man lave en social profil på den samlede tegning, som ville være helt uaceftabel.

Derfor går jeg ud fra, at det var et synspunkt, som var løsrevet fra sin større sammenhæng, for med mit kendskab til hr. Kai Dige Bach, som jo er en socialt forstående mand med god indsigt, kan jeg ikke forestille mig, at han ville gå ind for, at man skulle betale et så stort arbejdsmarkedsbidrag, som der her er tale om, som var uafhængigt af, hvad man tjente, som var fast, uanset om man var højt- eller lavtlønnet, samtidig med at vi skulle give de højestlønnede meget store kroneskattelettelser i indkomstskattedelen af reformen. Det kan næppe være De Konservatives synspunkt.

Derudover har både hr. Kai Dige Bach og hr. Helge Sander talt om, at der ikke er nogen sammenhæng mellem opkrævning og det, der skal bruges penge på. Jo, det er der i høj grad – der er en meget nær sammenhæng. I og for sig kan man sige, det kan være lidt vildledende at tale om fonde her, for der bliver jo ikke samlet penge op. Det er jo meningen, at det fra år til år og fra overenskomstperiode til overenskomstperiode skal gå i lod, skal passe sammen med indtægter og udgifter, men man skal synliggøre, hvilke omkostninger der for de erhvervsaktive er ved at opretholde et ordentligt dagpengesystem, en ordentlig arbejdsmarkedspolitik.

Endelig skal jeg såmænd bare sige til den diskussion, især hr. Peter Duetoft var inde i med oppositionen, at det er et stort filosofisk problem, hvem der betaler arbejdsgiverafgifterne. Hvis arbejdsgiverne selv tog pengene op af arbejdsgivernes egne lommer, skulle der jo have været en meget kraftigere lønstigning i Tyskland siden Otto von Bismarcks tid, end der har været i Danmark, men lønomkostningerne er jo ikke væsentlig højere i Tyskland.

[Finansministeren]

Sagen er nok dybest set, at det er mere, hvad man kalder tingene, end det er en realitetsforskel, om man opkræver bidragene direkte hos lønmodtagerne, eller om man opkræver dem hos arbejdsgiverne, hvis man varsler dem i ordentlig tid. Zeuthenudvalget har jo lange ræsonnementer om dette spørgsmål, der munder ud i, at de såkaldte arbejdsgiverafgifter i hvert fald over et eller andet tidsperspektiv selvfølgelig vil blive betalt via den lønramme, der er til rådighed; de vil blive væltet tilbage i lønnen.

Derfor er det jo dybest set allerede med Zeuthenudvalgets rapport i hånden en meget betænkelig sag at bruge det, at vi med meget langt varsel for at markere partsdeltagelsen i arbejdsmarkedsfinansieringen og arbejdsmarkedspolitikken introducerer et arbejdsgiverbidrag, til at sige, at man så påfører virksomhederne en stor omkostningsbelastning. Det er i virkeligheden i modstrid med den tidligere regerings egne ræsonnementer om, hvordan dette her hænger sammen.

Derfor er det efter min opfattelse forkert at inddrage de generelle arbejdsgiverbidrag i regnestykkerne over erhvervsbelastningen.

Omvendt kan man selvfølgelig sige, at kommer man i en situation som den, hr. Peter Due-toft ikke troede på, men forestillede sig at man i en eller anden uheldig kombination måske engang kunne komme i, at der er en generelt dårlig konkurrencesituation, er det selvfølgelig muligt at aflaste virksomhederne ved at lette sådan nogle arbejdsgiverafgifter, hvis de først er indført. Men generelt set er der i en normal konjunktursituation, i en normal konkurrenceevnesituation ingen grund til at tro, at generelle arbejdsgiverbidrag i det lange løb fører til omkostningsforøgelser for virksomhederne. Det er vigtigt for mig at sige dette her også med henvisning til Zeuthenudvalgets – synes jeg – meget spændende diskussion om denne sag.

Hvad angår fru Lilli Gyldenkildes bemærkninger, forstår jeg godt – og det er egentlig også det, jeg appellerer til – at fru Lilli Gyldenkilde vælger at se dette her som en del af den samlede tegning og siger: Kan vi få en udformning af den samlede tegning, som vi synes er tilfredsstillende, er dette her en meget fornuftig del af det. Sådan vælger jeg også at se det; man kan ikke diskutere dette forslag fuldstændig løserevet fra sin sammenhæng, således som jeg

har prøvet at foreholde især den konservative ordfører at han nok i lidt for høj grad gjorde.

Men ellers vil jeg se frem til et fornuftigt, grundigt udvalgsarbejde, hvor jeg også tror det vil kunne lade sig gøre at udrede de ting, som hr. Helge Sander i dag havde store vanskeligheder med at forstå.

(Kort bemærkning).

Henning Dyremose (KF):

Finansministeren var lige ved at formode, at han kunne referere fra et møde, han ikke deltog i den 14. januar, og det må jeg selvfølgelig lige kommentere, for at det ikke skal bidrage til mytedannelsen.

I mødet deltog den daværende udenrigsminister, jeg selv og den radikale gruppeformand, fru Marianne Jelved. På det møde ønskede fru Marianne Jelved ikke at diskutere politik, fordi hun havde den holdning – som vi måtte respektere – at Det Radikale Venstre ikke ønskede at gå ind i politiske forhandlinger, før man om fredagen havde besluttet, hvem man ville pege på som kongelig undersøger.

Notatet har været optrykt i Jyllands-Posten, det er ikke blevet forelagt fru Marianne Jelved, det blev heller ikke gennemgået for fru Marianne Jelved, og hvis det var blevet det, så stod der absolut intet om bruttoskat. Der stod noget om sociale bidrag, der skal variere med adfærden på arbejdsmarkedet, og det er et synspunkt, som Det Konservative Folkeparti i mange år har stået for. Det drejer sig altså om noget helt andet end bruttoskat.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Til finansministerens uforskammede slutbemærkning vil jeg gerne have lov til at sige, at jeg citerede i dag kun fra finansministerens eget lovforslag og så fra en publikation, der hedder »Ny kurs mod bedre tider«, underskrevet af regeringen.

Jeg går ud fra, at finansministeren står inde for begge dele, og jeg synes, det havde været bedre, om finansministeren havde forsøgt at forklare nogle af tingene i stedet for at komme med en uforskammet slutbemærkning.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

[Peter Duetoft]

Jeg skal bare gøre hr. Henning Dyremose opmærksom på, at det, vi snakker om, er bidrag, der svinger i overensstemmelse med arbejdsløsheden.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 327:

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser vedrørende reguleringer af overførsler m.v. (Ændrede reguleringsbestemmelser).

Af finansministeren (Lykketoft).

(Fremsat 25/5 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Klaus Hækkerup (S):

Arbejdsmarkedsbidrag indkræves, før man når frem til den personlige indkomst, og pengene tages altså fra den enkelte lønmodtager eller selvstændige erhvervsdrivende. Tilsvarende sker der en endda rigelig kompenserende lettelse for så vidt angår den indkomstskat, den pågældende lønmodtager eller selvstændige erhvervsdrivende derefter skal betale.

For så vidt angår overførselsindkomster reguleres de i takt med lønudviklingen fratrukket lønmodtagerens arbejdsmarkedsbidrag. Det bevirker, at folk på overførselsindkomst, der ikke får andel i skattelettelsen, fordi deres indkomst er så lav, vil blive dårligere stillet, hvis man ikke foretager en opregulering af de beløb, der overføres.

Derfor indeholder det lovforslag, vi nu behandler, en lang, lang række bestemmelser i

forskellige ministeriers lovgivning om opregulering af en række beløb og beløbsgrænser, sådan at de pågældende modtagere af overførselsindkomster fortsat kan blive lige så godt eller, om man vil, lige så ringe stillet, som de var før bruttoskattens indførelse.

Jeg skal derfor anbefale det pågældende lovforslag til vedtagelse som en konsekvens af det lovforslag, hvis behandling vi netop har afsluttet her i Tinget.

Jens Jørgensen (KF):

Det lovforslag, vi behandler her, lyder teknisk i sin indledning: Forskellige lovbestemmelser, reguleringer, overførsler m.v. Det er vigtigt at understrege som ordfører for Det Konservative Folkeparti i den her sag, at vi ikke bare lægger armene over kors, fordi det her er en følgelovgivning som følge af de skattelove, som vi har behandlet igennem flere dage.

Det, der er vigtigt, er for det første spørgsmålet om reguleringsstidspunkt og for det andet spørgsmålet om ekstraordinære opreguleringer af ydelser i 1994 i sammenhæng med samtidighedsbegrebet og med den bruttoficering, som man diskuterede i sidste uge. Det er f.eks. bruttoficeringen af pensioner, der medfører en forøgelse af pensionisternes indtægtsgrundlag, og det kan, hvis man ikke ændrer reglerne, give nogle negative virkninger f.eks. i forbindelse med den boligydelse, de skal have.

Derfor ser vi trådene i det her lovforslag som et forsøg på at finde en balance, så der ikke bliver fordele til den ene side og fordele til den anden side, og det vil vi som indfaldsvinkel forholde os positivt til. Men der er et enkelt men, og det er det, der er det væsentligste i denne her sammenhæng.

I bemærkningerne til lovforslaget står på side 6 i første spalte begrebet satsreguleringsprocent – jeg skal nok spare den talstærke forsamling for højt læsning – og går vi videre til side 7, anden spalte, ad 3. Ekstraordinær opregulering af beløb m.v. i 1994, ser vi igen begrebet satsregulerede beløb, og dér har jeg den oplevelse, må jeg sige til finansministeren, at satsreguleringerne og satsreguleringsprocenterne er meget svært, meget tungt stof, og jeg vil ikke ind i en diskussion eller et skænderi om, hvorvidt den ene procent eller den anden brøk skulle være større eller mindre. Jeg vil bare i al stilfærdighed påpege, at spørgsmålet om